

[Fuglsang.]

at presse en sådan farlig udenrigspolitik igennem.

Vi har intet svar fået, og dog er vi kommunister ikke alene; ikke alene vi venter på svar. Herom vidner et stigende røre ude i befolkningen og ikke mindst netop i de kredse, regeringen bygger på. Jeg tænker på arbejdspladserne med deres tillidsmandsunderskrifter, på generalforsamlingsresolutionerne, jeg tænker på husmændene, og jeg tænker såmænd også på beslutningerne på det radikale landsmøde for nylig.

Men det er, som om alt dette ikke tæller. Det, som præger den offentlige debat om udenrigspolitik og forsvarsspørgsmål, er snarere regeringens debat med nogle højstående og højroastede militærpersoner, som pukker på deres ligeberettigelse med andre borgere og deres sagkundskab. Lad gå med deres ligeret, men så heller ikke mere. De har haft en chance for at erhverve sig en vis autoritet fremfor andre på forsvarsområdet, nemlig under besættelsen, men det tør vistnok også siges, at de temmelig grundigt lod denne chance gå fra sig. Hvad deres sagkundskab angår, tør jeg ikke betvivle den. Jeg tør ikke tvivle om, at de kender atombombens virkninger både med hensyn til strålingsfaren ved de forsøg, der gennemføres i dag, og med hensyn til, hvad den vil føre til i en krig. Men det tør vist også nok siges, at når det er sådan, så spiller de med falske kort i den offentlige debat om Danmarks atombevæbning, og hvad det ville kunne føre til. For den brede befolkning, der må lægge ryg til, er dette for alvorligt et spil til, at det kan overlades til en befolkningsgruppe, der næsten traditionelt tager fejl i netop storpolitiske spørgsmål. Skal der være nogen som helst mening i snakken om folkestyre, må det være befolkningens interesse og vilje, der er afgørende og ikke nogle generaler og militærpersoner.

Der bør heller ikke på den politiske og økonomiske front tillægges bankdirektørers, rederes og større arbejdsgiveres ord mere

vægt, end de faktisk er værd, og hermed nogle bemærkninger om den økonomiske situation og om regeringens muligheder i den henseende.

Fra ovennævnte finanskredses side tales en del om vor angivelige velfærdsstats overdrivelser, og der manes tit og ofte til mådehold med hensyn til den sociale lovgivning, med hensyn til lønkrav eller på anden måde med hensyn til udvidelse af købekraften. Heroverfor står en omend langsomt stigende produktion og, hvad der er værd at bemærke, en faktisk stigning, samtidig med at antallet af arbejdere og anvendte arbejdstimer er faldende. Dette gælder inden for industrien, og det gælder endnu mere udpræget udviklingen inden for landbruget.

Hvad den økonomiske situation angår, præges den også af, at der er flere lejligheder under opførelse, end der var på samme tid i fjor. Den præges af, at valutabalancen er mere gunstig.

Beskæftigelsessituationen er sådan, at regeringen i hvert fald har følt sig foranlediget til, på trods af bestemmelsen i grundlovens § 75 om at tilstræbe arbejde til alle, at udsende cirkulære om standsning af beskæftigelsesarbejder.

Jeg skal ikke komme ind på denne økonomiske stabiliserings varighed, men vi lever i en kapitalistisk verden, og dér er forholdene nu engang sådan, som for øvrigt den højtærede finansminister nylig meget træffende skrev i Dagens Nyheder, at de økonomiske konjunkturer skifter, som årtidene gør det.

Jeg skal heller ikke gå ind i diskussionen om den milde vinters og de udenlandske råvareprisers utvivlsomme indflydelse, men ønsker bare at sige, at hvad der er nået, er skabt af arbejdende mennesker trods skiftende regeringers handelspolitik og ødslen til militære formål og, takket være skiftende regeringers nedskæringsforlig gennem årene, på de arbejdende menneskers bekostning i form af højere skatter, dyrtid og bevidst arbejdsløshedsskabende foranstaltninger og, som det bl. a. er fremhævet af Industri-